

XLVIII.

Erklæring

eneste Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for de ved Kongerigets Archivvæsen ansatte Embedsmænd.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 5te Januar 1861.)

De Lovforslagets § 1 tilføiede Bestemmelser angaaende Indtægterne for Udfærdigelsen af Gjenparten af Archivdokumenter og for casserede Archivalier har Udvalget Intet at indvende imod. Kun skal det for Lydeligheds Skyld foreslaae, at der i 5te Linie efter „Justitsministeriets“ indsettes „nuværende“.

som medførte Udgifter, der ikke vare blevne bevilgede ved den ved Siden af hine Love behandlede Finantslov, en Slutningsparagraff, som bevilgede de med Lovens Gjennemførelse forbundne Udgifter for det først paafølgende Finantsaar. Gjennem flere Sessjoner var denne Fremgangsmaade fulgt uden Indbending fra nogen Side, og Folkethinget var derfor kommet til at antage, at den tilfredsstillende samtlige Lovgivningsmagters Afdelinger. I sidste Samling modsatte imidlertid Landstinget sig denne Paragraphs Optagelse i forskjellige Love. Folkethinget gav efter, og Grunden til denne Eftergiven maa vistnok søges i det, Ordføreren for Udvalget i de paagjældende Sager anførte herom. Hans Udtalelse findes i Folkethingstidenden for 11te Sessjon og var saalydende:

„Den ærede Indenrigsminister har her erklæret, at han ogsaa uden en saadan Bestemmelse vilde ansee sig berettiget til at bruge de fornødne Penge, som Lovens Sværfsættelse maatte kræve, fordi den først har været behandlet i Folkethinget, altsaa været undergivet den for Finantsloven i Grundloven foreskrevne Behandling, medens han derimod, hvis dette ikke havde været Tilfældet, ikke vilde have anset sig berettiget dertil, naar ikke en saadan Bestemmelse var bleven staaende. Da nu Folke-

Betræffende Landstingets Udbydelse af den § 5, som Folkethinget havde tilføiet Lovforslaget, skal Udvalget bemærke: At den af Landstinget indbragte Forslag til at indføre i Grundloven under § 52: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme“ (Finantsloven). Paa Grund heraf kunne de Udgifter, der blive en Følge af Love, som vedtages og vinde Hans Majestæts Stadfæstelse, efterat Finantsloven for det kommende Aar er behandlet, og altsaa ikke i denne Lov have nogen Hjemmel, ikke afholdes i det paagjældende Finantsaar uden særlig Bevilling. Skulde disse Udgifter opføres paa Finantsloven, vilde Rigsdagens Samværen med Hensyn til denne Lovs Vedtagelse udhales betydeligt, idet flere Love først i Slutningen af den Tid, der almindelig kan indrømmes Rigsdagen, kunne endelig vedtages. Dette havde ført til, at saavel Regjeringen som begge Rigsdagens Afdelinger vare blevne enige om, at der tilføiedes enhver Lov,